

[Vibeke Grønbeek]

har vigtigere ting for, så han ikke kan deltage i hele debatten.

Hr. Jørgen Winther argumenterer med, at det ikke er farligt, når der ikke har været nogen sygdomstilfælde; det synes jeg er en dårlig argumentation.

Jeg undrer mig også over Venstres holdning og forstår ikke det skred, der er sket. Som det er blevet nævnt flere gange, så Venstres sundhedsminister allerede den 27. august 1992 positivt på de nuværende grænser.

Jeg var enig med De Konservatives ordfører, hr. Jens Jørgensen, i, at denne forespørgsel handler om kommunalbestyrelsernes kompetence og ikke så meget om nitrat.

Jeg vil også slå fast, at Det Radikale Venstre holder sig til WHO's og andre internationale instansers sundhedsmæssige vurderinger.

Desuden vil vi gerne præcisere det, som er blevet nævnt flere gange, nemlig at det handler om kommunernes afgørelse. Det står helt klart, at det er op til kommunalbestyrelsen i samarbejde med embedslæge og brøndejer at finde en tilfredsstillende løsning.

Jeg må også over for hr. Aage Brusgaard slå fast, at Det Radikale Venstre ikke har tanker om at ændre grænserne for nitrat i drikkevand, uanset om et medlem af vort parti mener det. Vi er tilfredse med miljøministerens redegørelse, og at man henstiller til kommunalbestyrelserne at samarbejde om disse spørgsmål. Vi mener, at det dagsordensforslag, der er fremsat, er et udtryk for fortidstænkning fra De Konservatives, Venstres og Fremskridtspartiets side. Vi vil ikke have skruet tiden tilbage, men holde fast i den politik, som også hr. Jørgen Winthers og hr. Jens Jørgensens partier har fastholdt indtil 1993.

Ole M. Nielsen (KRF):

Til beroligelse for forslagsstillerne af dagsordenen vil jeg med det samme sige, at jeg vil vise dem det hensyn at stemme imod.

Jeg er meget glad for, at vi får denne debat. Jeg har ligesom andre i lang tid været oprevet over den måde, kommunerne farer frem på over for husejere med privat vandforsyning, men jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at de gældende bestemmelser er udformet under en såkaldt borgerlig regering, således som det tidligere er nævnt.

Det skal stærkt understreges, at jeg ikke ønsker at gå ind i den debat om såkaldt ny viden om nitrat. Det er jeg ikke kvalificeret til, men jeg føler mig ikke overbevist af hr. Jørgen Winthers såkaldte dokumentationer for, at nitrat overhovedet ikke er giftigt, og jeg vil finde det fuldstændig tåbeligt at ændre grænseværdierne for drikkevand i offentlige eller fælles forsyninger.

Vi har ikke ret mange steder i landet problemer med at overholde grænsen på 50 mg, og vi ønsker selvfølgelig at fastholde en meget høj kvalitet. Min interesse i sagen er at værne om den personlige frihed, og jeg føler mig ikke overbevist om visdommen i, at samme grænse skal gælde for private brønde som for offentlig vandforsyning, men det var der jo bred politisk enighed om på det tidspunkt, så det er der ingen grund til at lave om på.

Mit ærinde er at beskytte borgerne mod kommunernes urimelige fremfærd. Efter den officielle viden er nitrat jo ikke giftigt, og jeg er overbevist om, at en mindre dosis nitrat i drikkevandet selv over en længere periode er betydelig mindre skadelig end daglig indtagelse af alkohol og nikotin i overdoser og indtagelse af den mængde lakrids, debatten har kostet mig nede på bageste række. Da det sidste ikke er forbudt, selv om det er stærkt sundhedstruende og dermed også økonomisk belastende for samfundet, har jeg meget svært ved at forstå, at man forbyder folk at drikke vand fra egen boring eller brønd.

Jeg er derfor også glad for ministerens imødekommende holdning gående ud på endnu en gang at indskærpe over for kommunerne, at de skal fare med lempe. Jeg er desværre ikke helt enig med ministeren i tilliden til kommunerne, og jeg er ikke sikker på, at man kan måle kommunernes succes på dette område ved det lave antal klager, der kommer ind. Jeg er bange for, at der er for langt fra de mennesker, det går ud over, og ind til Miljøstyrelsen, til at en klage kommer igennem. De føler sig længe inden truet af embedsmændene i kommunerne til at ryste op med slanterne og blive koblet på systemet, før de kommer til at klage.

Når visse kommuner farer hårdt frem, kan det have flere årsager, f.eks. at embedslægerne formulerer sig forskelligt om, hvor skadeligt et for højt nitratindhold kan være, og at de kommunale embedsmænd ikke er i stand til at vur-